

The State of Punjab v. Nathu, etc. (Dhillon, J.)

(72) ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਡਿਸਟਿਲਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਬੇਵਕੂਫੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(73) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ. _

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

The State of Punjab v. Nathu, etc. (Dhillon, J.)

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਐਸਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਬੀਐਸ ਵਿੱਲੋ ਜੇ. ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਨਾਥੂ, ਆਦਿ।— ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1968 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 48-ਆਰ.

20 ਮਈ 1971 ਈ.

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1898) — ਧਾਰਾ 235 ਅਤੇ 239 — ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ (1860 ਦਾ XLV) — ਧਾਰਾ 307/34 ਅਤੇ 397 — ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ (1959 ਦਾ LIV) — ਧਾਰਾ 27 — ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ - ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ— ਚਾਹੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੋਸ਼: ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਸਲਾ ਐਕਟ — ਕੀ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ — ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਾਇਰ ਆਰਮ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਬਾਂਹ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ — ਕੀ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਦੋ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਕਾਰਕ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਜਾਂ

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

ਦੀ ਲੜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਤੱਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਲਈ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਕੰਮ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। (ਪਰਾ ੭)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 235 ਅਤੇ 239 ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜੁਰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ। (ਪਰਾ ੯)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਅਧੀਨ ਕਤਲ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜੁਰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਫਾਇਰ-ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ, ਉਸ 'ਤੇ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਲਈ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਉਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਹਥਿਆਰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਸਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਆਮ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। (ਪਰਾ 12)

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

1969 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ 20 ਮਈ, 1971 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵਿੱਲੋਂ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਦੀ ਧਾਰਾ 438 ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਵੀਪੀ ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੀ.ਸੀ. ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 25 ਮਿਤੀ 31 ਜਨਵਰੀ, 1968 ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਮਿਤੀ 14 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਜੀ.ਐੱਸ. ਤੁਲਸੀ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ।

ਅਮਰ ਦੱਤ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਮੀਕਸ-ਕਿਊਰੀਏ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਡੀ ਹਿਲੋ, ਜੇ.- (1) ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਮਿਤੀ 8 ਸਤੰਬਰ, 1969 ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਕੇਸ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪਿੰਡ ਪਹਿਲੂਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਕੈਤੀ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਹਿਸੀਲ ਫਰੀਦਕੋਟ ਵਿੱਚ ਰੂੜਾ ਮਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਬੱਗੂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਗੰਡਾਸਾ ਨਾਲ ਲੈਸ, ਨੱਥੂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ, ਸ਼ਾਦਾ ਤੇ ਪਠਾਣਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਰਾਈਫਲ ਨਾਲ ਲੈਸ ਅਤੇ ਬੋਹੜ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਇਸ ਵਾਰਦਾਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਕੀਤੀ। ਨੱਥੂ ਅਤੇ ਬੱਗੂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੂੜਾ ਮਾਈ ਪੀਡਬਲਯੂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਗੋਕਲ ਚੰਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਪਾਲ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਪਰ ਗੋਕਲ ਚੰਦ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਭੱਜ ਸਕਦਾ, ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਈਫਲਾਂ ਤੋਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੱਟ 'ਤੇ ਦੋ ਫੀਤੇ ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਨੱਥੂ ਅਤੇ ਬੱਗੂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਰੂੜਾ ਮਾਈ ਪੀਡਬਲਯੂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਲਾਕੇਟ, ਇਕ ਜੋੜਾ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਮੁੰਦਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਕ ਜੋੜਾ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਬਾਲੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਲੁੱਟ ਲਏ। 200 ਨਕਦ.

(2) ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307, 394, 397 ਅਤੇ 109 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਇਆ ਕਿ ਨੱਥੂ, ਬੱਗੂ, ਸ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 397 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ; ਬੋਹੜ ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 397/109 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਜੁਰਮ; ਨਾਥੂ, ਬੱਗੂ, ਸ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 307/34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ। ਵਿਦਿਆਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ।

(3) ਵਿਦਿਆਲੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ 31 ਜਨਵਰੀ, 1968 ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁੜ ਇਹ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ 14 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਦੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 397 ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸੁਣਵਾਈ। /307/109, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਨੂਰ ਖਾਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, (1) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ; ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, (2), ਸੁਖਦੇਵ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ, (3) ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (4) ਅਤੇ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1925 ਲਾਹ. 326 (1)।
- (2) ਏਆਈਆਰ 1928 ਲਾਹ. 34.
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1933 ਲਾਹ. 231.

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ, (5), ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਹਵਾਲਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ ਅਤੇ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (5) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੈਂਚ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 397' ਅਤੇ 307 ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 397' ਅਤੇ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਭਾਰਤੀ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(4) ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 233 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ,

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦੋਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਧਾਰਾ 234, 235, 236, ਅਤੇ 239 ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਜੁਰਮ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 234, 235, 236, ਅਤੇ 239 ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਹਨ।

(5) ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ: -

“235(1) ਜੇਕਰ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਜੇਕਰ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਖਰੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ.

(3) ਜੇਕਰ ਕਈ ਕਿਰਿਆਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਜੋੜਨ 'ਤੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(4) ਏਆਈਆਰ 1934 ਅਵਧ। 457

(5) ਏਆਈਆਰ 1965 ਪੀ.ਬੀ. 443.

ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ।

(4) ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਧਾਰਾ 71 ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

(6) ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2091, ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ। ਪੂਰੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਪਠਾਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਦਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕਥਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 397 ਅਤੇ 307/34 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਲੜੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੇਗਾ। *ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਚੀਮਲਪਤੀ ਗਣੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ*, (6) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਉਸੇ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ: -

"ਸਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ' ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਖਾਸ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਔਖਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਤੱਤ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਜੇ ਕਈ

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ

(6) AIR 196J SC I860.

ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ (ਏ), (ਸੀ) ਵਿੱਚ 'ਸੋ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਹੈ।), (sic) ਅਤੇ (d) ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਫ਼ਰਕ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ, ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਐਕਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਜੋ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ ਪਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨਗੇ। ਇਸਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 235(1) ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ 'ਸਮਾਨ ਲੈਣ-ਦੇਣ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਕਟ ਜਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 239 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ - (a), (c) (sic) ਅਤੇ (d) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਾਰਾ 235(1) ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ 'ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ' ਦਾ ਅਰਥ ਆਮ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 239 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਧਾਰਾ 235(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਧਾਰਾ 239 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

(7) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਦੋ ਜੁਰਮਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

ਤਾਂ ਜੋ ਉਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਕਾਰਕ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਤੱਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਲਈ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।

(8) *ਘੁਮੰਡ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਰਾਜ*, (7) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਵੀ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ "ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ" ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਟੈਸਟ ਜੋ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ 'ਸਮੇਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ, ਸਥਾਨ ਦੀ ਏਕਤਾ, ਏਕਤਾ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦਾ ਭਾਈਚਾਰਾ, ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਟੈਸਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਲੀਬਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(9) ਅਗਲਾ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਜੋ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ *ਕਾਦਿਰੀ ਕੁਨਹਾਮਦ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ*, (8) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 (ਡੀ) ਇੱਕ ਹੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

The State of Punjab v. Nathu, etc. (Dhillon, J.)

ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਦੋਸ਼ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇਕਰ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸੱਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਲਗਾਏ ਗਏ ਇਲਜ਼ਾਮ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਅਪਰਾਧ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬੂਲਾਲ ਚੌਖਾਨੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ,

(7) A.I.R. 1965 Pepsu 43.

(8) A.I.R. 1960 S.C. 661.

(9) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 (ਡੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕੇਸ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਵੱਲੋਂ ਹਵਾਲਾ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

(10) ਨੂਰ ਖਾਨ (1), ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ (2) ਅਤੇ ਸੁਖਦੇਵ ਰਾਜ (3) ਸੁਪਰਾ ਦੇ ਬਿਲਾਫ਼ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਤਹਿਤ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(11) ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (4) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (ਡੀ) ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 411 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਤੱਥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(12) ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (5) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਚ.ਆਰ ਖੰਨਾ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ

The State of Punjab v. Nathu, etc. (Dhillon, J.)

ਉਦੋਂ ਸੀ), ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਨ ਅਤੇ

(9) 65 IA 158=AIR 1938 PC 180

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 233 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਅੱਗੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਕਿ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੰਦੂਕ ਕਤਲ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਢੁਕਵੀਂ ਤੱਥ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 302, ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਕਤਲ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਤਲ 31 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਤੋਂ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਬਰਾਮਦ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਖੰਨਾ ਦੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜੇ. *ਕਾਇਰੀ ਕੁਹਮੁਹੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (8) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿਚ* ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਤਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਫਾਇਰ-ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਕਤ ਜੁਰਮ ਦੇ, ਉਸ 'ਤੇ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਲਈ ਅਤੇ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਲਈ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਉਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਹਥਿਆਰ ਹਥਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਤਹਿਤ ਕਥਿਤ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਉਕਤ ਕਥਿਤ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਹਮਲਾਵਰ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੀ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੱਟਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਹ *ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ* ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਉਸ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਆਮ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ।

(13) ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(1)(a) ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਜਾਂ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਹੈ,

The State of Punjab v. Nathu, etc. (Dhillon, J.)

ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕੈਦ ਜੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ। ਖੰਨਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ- ਕੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ (ਏ) ਜਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਰਮਜ਼ ਆਰਮ ਕੋਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਬਿਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸੀ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਜੇ ਐਚ.ਆਰ ਖੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਾਇਟੀ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜੇਬੀ ਗੰਨ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਕਤਲ, ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਚਿਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਸ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੱਥ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ।

(14) ਇਸ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਰਿਆਈਅਮ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਡਕੈਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਈਫਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਜੋ ਜੁਰਮ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਰਾਈਫਲਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਥਿਤ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 397 ਅਤੇ 307/34, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਕੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲਣਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ